

расти“. Следъ дълга съпротива сулиотитѣ биватъ изтласкани отъ родината си (1803), за да се прехвърлятъ на Йонийскитѣ острови, отъ гдето по-късно ще дойдатъ въ помощъ на възстаналитѣ гърци.

Но голѣмата революция въ Франция има и тази важна последица, че дава мощенъ тласкъ на гръцкото духовно възраждане. Още преди това видното фанариотско семейство Маврокордато се грижи за възкресяване на древната литература, за отваряне на училища и за очистване и книжовна обработка на живия езикъ, но едва въ края на XVIII и началото на XIX в. гръцката просвѣта се изгражда върху новитѣ начала, възтържествували въ културнитѣ земи. На пръвъ планъ въ обучение и проповѣдь се изтъква националниятъ идеалъ. Отъ похода на Наполеона въ Египетъ постоянно се коватъ планове между гърцитѣ въ Франция за освобождение на отечеството имъ. Въ 1792 г. се образува съюзътъ „Свещено възстание“, членове на което сж мнозина видни гърци — както въ Парижъ, така и въ Венеция и Падуа, въ нѣмскитѣ университети и на руска служба. Пратеници на този съюзъ биватъ заловени на пѣтъ отъ Виена за Гърция и казнени въ Бѣлградъ отъ турцитѣ. Между тѣхъ първо мѣсто държи поетътъ Константинъ Ригасъ (1753—1798) отъ Велестино (Тесалия), възпитаникъ и после секретаръ на стария влашки князь Александъръ Ипсиланти. Този мъченикъ на свободата изработва карти на Гърция, чертае проекти за нейното повдигане и законно устройство, отправя позиви къмъ своитѣ сънародници и къмъ всички тѣхни единовѣрци за задружна борба противъ тиранина турчинъ. Следъ преговори съ Наполеона въ Венеция той се установява въ Виена (1796), гдето намира горещо съчувствие между гръцката колония. Но австрийското правителство, което нѣма интересъ отъ разпадането или отслабването на Турция и държи да се потѣпчатъ „опаснитѣ зародиши на демокрацията“, го залавя и предава на пашата въ Бѣлградъ (1798). Напраздно видинскиятъ Пазвантоглу и янинскиятъ Али паша се застъпватъ за спасяването му: нищо не може да отмѣни смъртната присѣда надъ оногова, който издъхва, споредъ легендата, съ думитѣ: „Трепери, гордий Султане! Революцията е предъ вратитѣ ти“.

При разпита си отъ Виенската полиция на 3 априль 1798 г. Ригасъ признава: 1) че пѣялъ често патриотическото